

jelikož právě § 123 čís. 4 knih. zák. má na mysli žádost zmocněné osoby a předpokládá tudíž plnou moc jí udělenou, a s druhé strany pak nelze věřiteli upřít právo stížnosti již proto, že jde o věc, jeho se týkající. Taktéž nemůže být rozhodným, že prý zvláště při zápůjčkách, daných peněžními ústavy, zpravidla prý jen dlužník o zajištění zápůjčky žádá, jelikož tento tvrzený zvyk nemůže mít vlivu na právní posouzení věci.

Čís. 951.

Obmeziti ručení za zavazadla na maximální výši jest přípustným jen při zavazadlech cestovních ve smyslu §§ 30 a 35, odstavec druhý, žel. dopr. ř. t. j. při zavazadlech svěřených dráze za účelem dopravy.

(Rozh. ze dne 1. března 1921, Rv II 289/20.)

Žalobce, přibyv vlakem na stanici T., dal si ruční kufrík v nádražní šatně do uschování a obdržel předepsanou potvrzenku. Po několika dnech hodlal zavazadlo vyzvednouti, nedostal je však, ježto zatím nevysvětlitelným způsobem zmizelo. Proti žalobě, již domáhal se náhrady 2.770 K, namítla dráha, že ručení její jest obmezeno předpisem odstavce třetího § 39 železničního tarifu pouze do 100 K za zavazadlo. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě v plném rozsahu a uvedl mimo jiné v důvodech: Dle § 39 žel. dopr. řádu ručí dráha za převzaté zavazadlo jako schovatel. Dlužno tu použití ustanovení § 964 obč. zák., ježto dráha opomenula vynaložiti ohledně zavazadla potřebnou péči, záležející dle § 961 obč. zák. v pečlivém opatrování svěřené věci. Kdyby ji byla náležitě opatrovala, nemohla se ztratiti. Náhody, jež by ručení dráhy vylučovala, žalovaná neprokázala, jest tudíž povinna náhradou škody. Pokud jde o rozsah této náhrady, jsou směrodatna jedině ustanovení §§ 1323 a 1332 obč. zák. a nikoliv ustanovení železničního tarifu, jehož se žalovaná dovolává. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelka jest na omylu, tvrdí-li, že bylo věcí žalobce, by prokázal, že dráha zanedbala řádný dozor. Věcí žalobcovou bylo jedině, prokázati, že svěřil dráze zavazadlo do uschování a že marně se domáhal jeho vrácení. Věcí dráhy, chtěla-li by se sprostiti ručení dle § 961 obč. zák., bylo by pak prokázati, že zde nastal případ, ručení její vylučující. Dráha tvrdí v tomto směru pouze, že při návalu cestujících bylo zavazadlo ukradeno, ale tím právě doznává hrubé zavinění ve smyslu § 1331 obč. zák. i § 35 žel. dopr. ř. ze dne 11. listopadu 1909, čís. 172 ř. zák. § 39 téhož dopr. řádu pak stanoví, že za zavazadlo, uložené do šatny, ručí dráha jako schovatel. Kdyby měla krádež zbaviti dráhu ručení, neměla by šatna taková smyslu: nával cestujících též nevyvíňuje dráhu, ježto s tím musí počítati, jich ruchem naopak stoupají příjmy dráhy a tím zvětšují se i její povinnosti. Konečně dlužno vytknouti, že obmezení ručení dráhy ve smyslu odstavce druhého § 35 žel. dopr. ř. nelze vztahovati na případy, kdy uschována byla zavazadla v šatně ve smyslu § 39 žel. dopr. ř., ježto onen předpis týká se zavazadel, jež předána ku přepravě, tento opět upravuje uschování věcí, v onom případě odpovídá dráha jako povozník, v tomto jako schovatel, pročť nelze tu vzhledem k ustanovení § 964 obč. zák. a § 39 žel. dopr. řádu použití obmezujícího ustanovení § 35.

odstavec druhý žel. dopr. ř. Neupadl tudíž první soud v právní omyl, postupoval-li v tomto případě při stanovení výše škody dle § 964 obč. zák. a 273 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, uplatňující dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, není odůvodněno a poukazuje se strana žalovaná na důvody napadeného rozsudku, právnímu a věcnému stavu tohoto sporu v podstatě odpovídající, jež nebyly vyvráceny obsahem spisu dovolacího. K jeho vývodům se podotýká, že dle § 39 žel. dopr. ř. dráha ručí jako schovatel a proto bylo dle § 961 obč. zák. její povinností, aby kufr, žalobcem jí svěřený, bedlivě opatrovala a tomuto k jeho žádosti vrátila. Průvodní břemeno o tom, že svým povinnostem smluvním dostála a že jí pouze náhodou bylo znemožněno, aby kufr žalobci vrátila, stíhá dráhu; žalobce, který, jak není sporno, své věci odevzdal žalované k uschování, není povinen, aby prokázal zavinění dráhy, jež smlouvy o uschování nesplnila. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 2. října 1907, č. 9082, of. sb. č. 1112). V tomto ohledu žalovaná pouze tvrdí, že jí sporný kufr byl odcizen, což patrně nevylučuje jeho zavinění. Neprávem dále vytýká dovolání rozsudku mylný výklad § 35 žel. dopr. ř., neboť tento § patrně má na mysli pouze zavazadla ve smyslu § 30, totiž zavazadla cestovní, a nikoliv zavazadla ruční nebo jiná zavazadla ve smyslu § 39, to jest zavazadla, jež byla svěřena dráze za účelem přechodného uschování. Obmezení ručení za zavazadla na výši maximální jest přípustným jen při zavazadlech cestovních ve smyslu §§ 30 a 35 (odstavec druhý dopravního řádu, to jest při zavazadlech dráze za účelem dopravy svěřených, což vysvětluje též z odstavce druhého § 32. Slovné znění § 39 takové obmezení ručení při obyčejných zavazadlech vylučuje tím, že ustanovuje ručení dráhy jako schovatele t. j. ručení za celou škodu ve smyslu § 964 obč. zák. Neprávem dovolává se žalovaná v tomto ohledu § 6 dopravního řádu železničního, poněvadž tento mluví jen o tarifech dopravních. V daném případě přichází dále v úvahu, že, jak zjištěno, žalobce v T., kde své věci svěřil vrátnímu železničnímu k uschování, svou cestu skončil a že již z tohoto důvodu tu nelze mluvit o zavazadlech cestovních ve smyslu § 30 dopravního řádu. Dodatek III ku § 39, který ručení dráhy obmezuje na 100 K, odporuje tedy zásadě, v tomto § vyslovené, že dráha ručí jako schovatel, totiž za celou škodu, a není ospravedlněn ani §em 6 ani §em 35, který povoluje obmezení ručení na výši maximální výhradně při zavazadlech cestovních. Žalovaná dráha ručí tedy za celou škodu žalobci povstalou.

Čís. 952.

Povinnost cizozemské pojišťovny vyplatiti pojistné v Kč, třebas dle pojišťovacích podmínek byla před státním převratem splništěm Vídeň, jako tehdejší sídlo tuzemské representace pojišťovny.

(Rozh. ze dne 3. března 1921, Rv I. 713/20.)